

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

navrhovatele: **M. C.**
zastoupená advokátkou JUDr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti
odpůrci: **Magistrát města Ostravy**
sídlem Prokešovo náměstí 1803/8, 702 00 Ostrava

o zrušení části opatření obecné povahy, kterým byla stanovena místní úprava provozu na pozemních komunikacích v ulici Pivovarská v Ostravě navenek deklarovaná dopravní značkou IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazením dopravní značky B 29 „Zákaz stání“ s dodatkem „STÁNÍ POVOLENO POUZE NA VYZNAČENÝCH PARKOVIŠTÍCH“

takto:

- I. Opatření obecné povahy ev. č. 5676 z roku 2002, kterým byla mj. stanovena místní úprava provozu na pozemních komunikacích v ulici Pivovarská v Ostravě navenek deklarovaná dopravní značkou IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazením dopravní značky B 29 „Zákaz stání“ s dodatkem „STÁNÍ POVOLENO POUZE NA

Shodu s prvopisem potvrzuje

VYZNAČENÝCH PARKOVIŠTÍCH“, se ruší uplynutím 120 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Odpůrce je **povinen** zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení částku 17 269 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Rebecky Mořovské Židuliakové, sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel podal 16. 6. 2025 ke Krajskému soudu v Ostravě žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 30591/2025 ze dne 15. 4. 2025, jímž byl uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla, jehož se měl dopustit tím, že nezajistil, aby nezjištěný řidič jím provozovaného vozidla dne 2. 4. 2024 v době nejméně od 12:05 do 12:15 nerespektoval dopravní značení IZ 8a Zóna s dopravním omezením, B 29 Zákaz stání s dodatkem „STÁNÍ POVOLENO POUZE NA VYZNAČENÝCH PARKOVIŠTÍCH“. V žalobě navrhovatel napadl zákonnost opatření obecné povahy, jímž byla v předmětném místě umístěna dopravní značka, která stanovovala porušenou povinnost. Uvedl, že nezákonnost opatření obecné povahy – pokud bylo vůbec vydáno – spočívá v absenci odůvodnění, a proto navrhl v rámci incidenčního přezkumu jeho zrušení. Podáním ze dne 20. 7. 2025 navrhovatel soudu sdělil, že Magistrát města Ostravy jakožto příslušný orgán pro vydání napadeného opatření obecné povahy mu odmítl sdělit datum vydání tohoto opatření i jeho evidenční číslo. Petit na zrušení tohoto opatření pak formuloval v návaznosti na místo, kde došlo k vytýkanému jednání majícího naplňovat znaky přestupku.
2. Usnesením č. j. 59 A 13/2025-35 ze dne 8. 9. 2025, které nabylo právní moci dne 16. 9. 2025, soud vyloučil návrh na zrušení opatření obecné povahy k samostatnému projednání.
3. Odpůrce ve sdělení soudu ze dne 25. 8. 2025 uvedl, že k předmětné místní úpravě nemá žádné doklady kromě evidenčního čísla v ručně psaném seznamu za rok 2002 – odbor dopravy odpůrce vydal opatření pod ev. č. 5676. Dále zaslal soudu na vědomí písemnost ze dne 29. 7. 2025 adresovanou navrhovateli, kde zvedl, že listina, jejímž prostřednictvím došlo ke stanovení úpravy, byla roku 2016 skartována.
4. Ve vyjádření k návrhu ze dne 3. 11. 2025 odpůrce zopakoval, že nedisponuje žádnou dokumentací vztahující k předmětné místní úpravě. K návrhu uvedl, že hmotněprávním základem je samotná dopravní značka. Schraňováním předmětné dokumentace by odpůrce porušil skartační zákon.
5. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že mu nebyl předložen žádný spisový materiál vztahující se k napadenému opatření obecné povahy.
6. Aktivní procesní legitimace navrhovatele je dána, neboť v důsledku napadeného opatření mu byla uložena pokuta – byl tedy dotčen ve své právní sféře.
7. Soud v souladu s ustanovením § 101d zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v rozsahu a v mezích návrhových důvodů přezkoumal napadené opatření obecné povahy.

8. Pokud se týče včasnosti podaného návrhu, odkazuje soud na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu učiněné ve svém usnesení č. j. 5 As 194/2014-36 ze dne 13. 9. 2016, publ. pod č. 3470/2016 Sb. r. NSS, kde soud uvedl, že incidenční návrh na zrušení opatření obecné povahy je třeba učinit ve lhůtě pro žalobu ve věci, kde bylo tohoto opatření užito. Tento závěr Nejvyššího správního soudu platí i po nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., což vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 63/2019-40, ze dne 15. 10. 2019, publ. pod č. 3950/2020 Sb. r. NSS. S ohledem na výše uvedené je tedy nutno konstatovat, že návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy v nyní projednávaném případě byl podán včasně.
9. K přezkumu aktů, jimiž byla stanovena místní úprava provozu na pozemních komunikacích před 1. 4. 2008, se zásadním způsobem vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 2 Ao 3/2008-100 ze dne 7. 1. 2009, publ. pod č. 1794/2009 Sb. r. NSS. Vyslovil v něm, že i v případě, že ke stanovení místní úpravy provozu došlo ještě před 1. 4. 2008, je Nejvyšší správní soud oprávněn takový akt přezkoumat jako opatření obecné povahy, a to podle kritérií vycházejících z § 101d odst. 1 a 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud konstatoval, že před 1. 4. 2008 nebyly správní orgány povinny postupovat podle části šesté správního řádu, protože z § 129 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. bylo zřejmé, že na tento typ rozhodnutí se správní řád nevztahuje. Na to navázal slovy, že *„na straně druhé ze závěru, že odpůrce při schvalování předmětného stanovení místní úpravy provozu nebyl povinen postupovat podle správního řádu, ještě nelze bez dalšího dovodit, že se nejedná o opatření obecné povahy, přezkoumatelné Nejvyšším správním soudem. Zdejší soud se totiž v konkurenci dvou možných náhledů na tato opatření jednoznačně kloní k materiálnímu pojetí před pojetím výhradně formálním. To konkrétně znamená, že jako rozhodné kritérium pro svoji kognici v těchto případech nevnímá skutečnost, zda zvláštní zákon výslovně stanoví, že se jedná o opatření obecné povahy tak, jak plyne z gramatického znění ustanovení § 171 správního řádu, nýbrž zda se svojí podstatou o opatření obecné povahy jedná (viz např. rozsudek č. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS). Rozhodným kritériem tedy není existence výslovného zákonného odkazu, nýbrž samotný obsah napadeného správního aktu.“* Z hlediska přezkumu postupu, jenž vedl ke stanovení místní úpravy silničního provozu, soud uvedl, by *„mohla mít relevanci toliko námitka, že nebyl dodržen ani postup podle zákona č. 361/2000 Sb., tj. konkrétně, že např. jeho vydání nepředcházelo písemné vyjádření příslušného orgánu policie“*.
10. Podle § 77 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. ve znění účinném do konce roku 2002, místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích a užití zařízení pro provozní informace stanoví na silnici, kromě rychlostní silnice, a místní komunikaci příslušný okresní úřad po předchozím písemném vyjádření příslušného orgánu policie, a jedná-li se o místní komunikaci, též po předchozím vyjádření příslušného orgánu obce. Podle § 78 odst. 2 téhož zákona dopravní značky, světelné a akustické signály, dopravní zařízení a zařízení pro provozní informace se smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 2 Ao 3/2008-100 z uvedeného ustanovení plyne, že *„smysl umístění dopravních značek nemůže být samoučelný či dokonce šikanózní, nýbrž že musí být racionální a opodstatněný některým z uvedených důvodů“*.

11. Při přezkumu umístění dopravní značky umístěné před 1. 4. 2008 tak soud musí mít možnost zhodnotit, zda byl dodržen požadavek na opatření obligatorního podkladu od orgánu policie, především však musí mít k dispozici úvahu správního orgánu, z níž by plynul důvod, racionalita a opodstatněnost stanovené úpravy ve světle legitimních důvodů stanovených v citovaném ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. Protože v projednávané věci nic z toho nelze zjistit, je napadené opatření obecné povahy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Proto ho soud podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zrušil. S ohledem na potřebu prověření potřebnosti předmětné místní úpravy a jejímu případnému novému stanovení stanovil soud dobu 120 dnů, po jejímž uplynutí nastane zrušení napadeného opatření obecné povahy. Soud podotýká, že ke stejným závěrům na obdobném skutkovém základě dospěl i Krajský soud v Brně v nedávném rozsudku č. j. 64 A 5/2025-59 ze dne 28. 8. 2025.
12. Pokud se týče námitky odpůrce, že příslušnou dokumentaci řádně skartoval, pak tato námitka je jednak bez relevance, a navíc ani sama o sobě neobstojí, neboť původce opatření stanovil nesprávně spouštěcí událost, od které měl být počítán běh skartační lhůty. Spouštěcí událost nemůže nastat v době, kdy dopravní značka umístěná opatřením stále upravuje pravidla na komunikaci a je tudíž i napadnutelná v řízení před správním soudem (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 40 A 9/2023-54 ze dne 23. 4. 2024).
13. Vzhledem k tomu, že v řízení byla procesně úspěšný navrhovatel, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud odpůrce zavázal.
14. Náklady řízení navrhovatele představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, náklady na zastoupení advokátem ve výši odměny za dva úkony při odměně 4 620 Kč za jeden úkon (úkonem je příprava a převzetí věci a sepsání návrhu) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2 x paušální náhrada hotových výdajů za tytéž úkony právní služby ve výši 450 Kč za úkon dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky a DPH ve výši 2 129 Kč z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku. (Doplnění návrhu soud neposuzoval jako samostatný úkon, neboť pouze doplňoval to, co mělo již být součástí prvotního návrhu.) Soud odpůrce k náhradě nákladů řízení zavázal k rukám zástupkyně navrhovatele podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem odpůrce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 13. února 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje